

«Ποίησης», Άπαντα

Στη μοναξιάν, όπου ψηλός κρημνός σηκώνει
την κεφαλή του προς τα σύγνεφα και αφήνει
τον καταρράκτη να βογγά και να φουσκώνει
και τα μαρμάρια τα στήθη του να λύνει,

εκεί που δάσος το λαγκάδι περιζώνει,
ενώ μεσουρανίς φιλέρημη σελήνη
ασημοῦφαντο λαμπρό μαγνάδι απλώνει
εις την απέραντη του σύμπαντος γαλήνη,

αυτού η καρδιά μ' απ' τη χαρά της ξεχειλίζει
όταν ακούω την αγάπη μου να ψάλλει
των αθανάτων ποιητών τους θείους στίχους.

Τότε θαρρώ πως εμπροστά μου φτερουγίζει
αιθέρια μούσα μ' όλα τ' ουρανού τα κάλλη,
θαρρώ πως αγρικώ της λύρας της τους ήχους.